

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

D. V.

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem

se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2016, č.j. MV-45284-3/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 1. 2014, č.j. OAM-52864-8/DP-2012, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu; dále správním orgánům vytkl, že v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to zejména ve vztahu k § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Konkrétně namítal porušení principu právní jistoty tím, že správní orgány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevysvětlily pojem „podstatné vady“ žádosti, pro které lze řízení zastavit. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž dovedl, že řízení bude zastaveno, pokud by nedoložil byť jediný z požadovaných dokumentů.
4. Namítal nedostatečnou formu podání, jímž mu byla uložena povinnost odstranit vady žádosti a stanovena lhůta k jejich odstranění. Jelikož toto podání nemělo formu usnesení, měl žalobce za to, že lhůta pro doložení dokladů nepočala běžet, tudíž zde nebyl dán důvod pro zastavení řízení.
5. Nesouhlasil s procesním postupem správních orgánů, které pokračovaly v přerušeném správním řízení, aniž by učinily jakýkoliv procesní úkon, o němž by byl žalobce informován, a jenž by umožnil pokračovat v přerušeném řízení. Navíc žalobce ani nebyl o pokračování v přerušeném řízení informován a správní orgány jej řádně nevyzvaly k doplnění podkladů. Tudíž byl přesvědčen, že vše potřebné doplnil, a postup správních orgánů, které mu nesdělily, že i nadále v jeho žádosti spatřují vady, jej v tomto přesvědčení utvrdil.
6. Závěrem namítal popření zásady přiměřenosti ze strany správních orgánů, neboť správní orgány se toliko povrchně a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem zabývaly zásahem žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, čímž popřely ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 7. 2016 odmítla veškeré žalobní námítky. Uvedla, že žalobce byl řádně vyzván k odstranění vad žádosti výzvou pod č.j. OAM-52864-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9/DP-2012, kterou osobně převzal dne 23. 8. 2012; k odstranění nedostatků žádosti byla žalobci lhůta 30 dnů; současně byl žalobce poučen o následcích jejich neodstranění dle § 66 odst. 1 písm. c) správní řád a o přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. O pokračování správního řízení byl žalobce vyrozuměn podáním pod č.j. OAM-52864-9/DP-2012, jež bylo doručeno do vlastních rukou jeho zmocněnkyni dne 22. 1. 2014.

9. Zdůraznila, že žalobce nedodal veškeré podstatné doklady požadované ve správním řízení, konkrétně doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence; doklad o cestovním zdravotním pojištění; potvrzení finančního úřadu o tom, že obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky; potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Vzhledem k absenci uvedených dokladů, nebylo možno prokázat splnění podmínky bezdlužnosti žalobce vůči orgánům finanční správy a orgánům sociálního zabezpečení dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců a podmínky být po dobu pobytu na území České republiky zdravotně pojištěn dle § 180j ve spojení s § 44a odst. 3 a § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
10. Odmítla rovněž námitku porušení zásady přiměřenosti, jelikož v dané věci nebylo povinností správních orgánů přezkoumávat dopad žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když žalobou napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno ve věci samé.
11. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobce podal dne 23. 8. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přílohou žádosti byla plná moc žalobce ze dne 23. 8. 2012 udělená zmocněnkyni V. Z.
13. Výzvou ze dne 23. 8. 2012 č.j. OAM-52864-3/DP-2012, byl žalobce za účelem odstranění vad žádosti, jelikož tato neobsahovala veškeré zákonem stanovené podklady vyzván předložit výpis z obchodního rejstříku Dle výzvy měl žalobce doložit doklad o zápisu do příslušného rejstříku, tj. výpis z obchodního rejstříku; doklad o cestovním zdravotním pojištění; doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob; potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem; potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem. Správní orgán I. stupně stanovil k odstranění vad lhůtu 30 dnů od doručení výzvy a poučil žalobce, že nebudou-li vady žádosti v určené lhůtě odstraněny, bude řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výzvu žalobce osobně převzal dne 23. 8. 2012. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 23. 8. 2012, č.j. OAM-52864-4/DP-2012 řízení přerušil dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu po dobu stanovenou ve výzvě k odstranění vad žádosti.
14. Žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil potvrzení Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 30. 8. 2012, o tom, že ke dni 29. 8. 2012 nebyl evidován finančními orgány jako daňový subjekt; smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 1. 7. 2012; potvrzení Pražské Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 8. 2012 s tím, že žalobce jakožto samostatně výdělečně činná osoba nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále.

15. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 15. 1. 2014, v němž jej dle § 65 odst. 2 správního řádu informoval o pokračování v přerušeném řízení. Vyrozumění osobně převzala zmocněnkyně žalobce dne 22. 1. 2014.
16. Dne 20. 1. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobce dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro nedoložení zákonem stanovených náležitostí. V odůvodnění uvedl, že žalobce ani po výzvě neodstranil nedostatky žádosti, když nedoložil veškeré požadované doklady potřebné k vyhovění žádosti.
17. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 23. 11. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění odmítla jako nedůvodnou námitku nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého života, když jeho manželka s dětmi nepobývají v České republice. Zdůraznila, že žalobce do dne rozhodnutí žalované nedoložil veškeré správním orgánem I. stupně požadované doklady.

IV.

Posouzení žaloby

18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
23. Podle § 44a odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je dále povinen předložit náležitost podle § 46 odst. 7.
24. Podle § 46 odst. 7 písm. c), d) e), g) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit
 - c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,
 - e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

25. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
26. Žalobce předně namítal porušení principu právní jistoty, neboť správní orgány v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevysvětlily pojem „podstatné vady“ žádosti, pro které lze řízení zastavit. Soud k této námitce odkazuje na ustanovení § 44a odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců, v němž zákon ukládá žalobci povinnost předložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, náležitosti dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Ve věci nebylo sporu o tom, že žalobce v řízení nedoložil následující doklady: doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence; doklad o cestovním zdravotním pojištění; potvrzení finančního úřadu o tom, že obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky; potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Uvedené doklady jsou vypočteny v § 46 odst. 7 písm. c), e), g) zákona o pobytu cizinců, tudíž k jejich předložení byl žalobce povinen ze zákona. Pokud tedy správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval toliko, že žalobce nesplnil své zákonem stanovené povinnosti, když nedoložil doklady vypočtené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a potřebné k vyhovění žádosti, čímž došlo k naplnění důvodu pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; má soud dané odůvodnění za správné a zcela dostatečné, neboť je z něj zřejmé, z jakých důvodů pokládal správní orgán I. stupně nedoložení chybějících dokladů za podstatnou vadu žádosti (viz bod [28] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015 – 24).
27. V této souvislosti soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015 – 24, *„Jestliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.“*
28. Pokud tedy žalobce, jak uvedl v žalobě, měl za to, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že řízení by bylo zastaveno, pokud by nedoložil byť jediný z požadovaných dokumentů, pak bylo jeho přesvědčení správné. Soud tak posoudil námitku nedostatečně odůvodněného pojmu „podstatné vady“ žádosti za zcela nedůvodnou.
29. Za důvodnou soud nepovažuje ani námitku žalobce, že výzva správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti a stanovení lhůty ze dne 23. 8. 2012, č.j. OAM-52864-3/DP-2012, byla nesprávně vydána neformálním způsobem, tudíž nezpůsobila žádné právní následky. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č.j. 7 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

123/2016-35, kde Nejvyšší správní soud v bodě [26] posuzoval náležitosti výzvy k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to následovně: „*Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že ministerstvo vydalo výzvy k odstranění vad v rozporu se zákonem, neboť neměly formu usnesení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že taková výzva nemusí splňovat formální podobu usnesení. V rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, zdejší soud uvedl, že „Podle § 76 odst. 1 správního řádu totiž správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nemohlo by tudíž zakládat povinnost správního orgánu usnesení vydávat. Nic na tom nemění ani dikce § 39 odst. 1 správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení.“ Ministerstvo proto nepochybovalo, když stěžovatelku vyzvalo k odstranění vad její žádosti přípisem, ve kterém jí stanovilo přiměřenou lhůtu k předložení dokladu. V obou výzvách stěžovatelku rovněž zřetelně poučilo, že v případě nedoplnění náležitosti bude řízení zastaveno. Stěžovatelka tedy byla zcela určitým způsobem zpravena o tom, které náležitosti žádosti správní orgán dosud postrádá a též o následcích nedoplnění žádosti.“ Ke shodnému právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 1. 2017 č.j.10 Azs 206/2016 – 48.*

30. Rovněž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č.j. 2 Azs 75/2014-26, dle kterého „*[...]stěžovatel měl právo na to, aby ho správní orgán vyzval ke splnění povinnosti doplnit jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky o nezbytné podklady tak, aby bylo jednoznačné, jaké listiny má předložit. Výzva ke splnění povinnosti přitom měla být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat (vyhovět jí, anebo i rezignovat na splnění uložené povinnosti, poučen o následcích, jež to bude mít).*“
31. Soud tedy uzavírá, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu jednoznačně stanoví, že výzva k odstranění vad žádosti, nemusí splňovat formální podobu usnesení, plně postačí, pokud je žadatel k odstranění vad žádosti vyzván přípisem, jenž obsahuje přiměřenou lhůtu k předložení dokladů a poučení o následcích neodstranění nedostatků. Přičemž výzva ze dne 23. 8. 2012, č.j. OAM-52864-3/DP-2012, veškeré uvedené náležitosti splňuje, neboť obsahuje jak výčet konkrétních dokumentů podstatných pro řízení, které měly být v určené lhůtě doloženy, tak jednoznačná poučení pro případ jejího neuposlechnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce jejímu obsahu porozuměl, neboť některé podklady posléze doložil. Uvedené závěry lze přitom v plném rozsahu vztáhnout i k namítanému pochybení při stanovení lhůty ke splnění povinnosti, kterou rovněž nebylo třeba stanovit ve formě usnesení a která byla ve výzvě stanovena zcela srozumitelným způsobem. Výzva tak splňuje zákonem stanovené požadavky, tudíž lhůta pro předložení požadovaných podkladů byla správním orgánem I. stupně řádně stanovena. Současně měl žalobce reálnou možnost výzvě vyhovět, neboť lhůta ve výši 30ti dnů je dostatečně dlouhým časovým obdobím pro získání požadovaných dokladů, přičemž ani žalobce sám o její prodloužení nepožádal. Navíc měl žalobce možnost doložit požadované doklady i později, jelikož od podání žádosti do dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynul více než jeden rok.
32. Námitku žalobce týkající se nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně, který neučinil v řízení žádný úkon, o němž by byl žalobce informován, a jenž by umožnil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v přerušném řízení pokračovat, má soud s ohledem na obsah správního spisu za ryze účelovou. Ze správního spisu totiž takovýto úkon vyplývá, a to vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 15. 1. 2014, v němž byl žalobce řádně v souladu s dle § 65 odst. 2 věta třetí správního řádu informován o pokračování v přerušném řízení. Vyrozumění osobně převzala zmocněnkyně žalobce dne 22. 1. 2014, jejíž plná moc je rovněž součástí spisového materiálu. Žalobce tak byl, prostřednictvím své zmocněnkyně, prokazatelně o pokračování správního řízení uvědomen.

33. Žalobce ani v žalobě nepopřel, že by nedoložil veškeré správním orgánem I. stupně požadované doklady, tudíž si musel být vědom toho, že nesplnil veškeré správním orgánem požadované povinnosti. Pak z logiky věci vyplývá, že nemohl být v dobré víře, že by splnil své povinnosti dostatečným způsobem. Pokud však přesto byl přesvědčen, že potřebné náležitosti k žádosti doplnil, když jej správní orgán I. stupně opakovaně k doložení potřebných dokladů nevyzval, jedná se ze strany žalobce o nezodpovědné jednání bez opory v zákoně, jenž nelze klást k tíži správním orgánům. Správní orgány totiž nejsou povinny opakovaně účastníky vyzývat ke splnění jedné a těch povinností, takováto povinnost jim ze zákona v daném případě uložena není; navíc dovedeno ad absurdum by mohla ve svých důsledcích znamenat nemožnost ukončit správní řízení se žalobcem, který správními orgány požadované dokumenty nedodal po celou dobu trvání správního řízení.
34. Dále žalobce v žalobě nesouhlasil s absencí úvah správních orgánů o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“* (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
35. Rovněž tak soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j. 10 Azs 206/2016 – 48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: *„Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.

36. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že žalovaná se ve svém rozhodnutí zcela správně zaměřila na posouzení, zda byla zákonem o pobytu cizinců dána povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. V dané věci žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobce týkající se absence posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí jako zcela nedůvodnou. Soud pouze podotýká, že nadbytečné konstatování žalované, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, když jeho manželka s dětmi zde nepobývají, soud posoudil jako zcela logické.
37. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitky, dle kterých nebyl v dané věci dostatečně zjištěn skutkový stav věci a dle nichž došlo k porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu; základních zásad v § 3 správního řádu, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2 správního řádu, skutkový stav zjištěný správními orgány považoval za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu a neshledal ani jakákoli porušení § 68 a § 89 správního řádu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 08. 08. 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.